

ΑΤΙΜΙΑ

Τὴν 28 τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1819 ἡ Ἀγγλία παρὰδωσε τὴν Πάργα στὴν Τουρκία καὶ πῆρε ἀποζημίωση· εἶχε, σύμφωνα μὲ τὴ Ρωσσοτουρκικὴ συνθήκη τοῦ 1800 καὶ μὲ τὴ συνθήκη ποὺ τῆς παραχωροῦσε τὰ Ἐπτάνησα, ὅχι μόνο δικαίωμα νὰ τὸ κάνει μὰ καὶ δέσνη ὑποχρέωση. Μὰ κ' οἱ Παργινοὶ δὲν ἦταν ὁμόφυλοι τῶν Ἀγγλῶν, ἦσαν Ρωμιοί, ὅπως τόσα ἄλλα ἑκατομμύρια Ρωμιοί, ποὺ τότε βρισκούνταν ἀκόμη σχεδὸν ὅλοι κάτω ἀπὸ τὴ φτέρνα τοῦ Σουλτάνου. Τότε ἡ Ἀγγλία εἶχε φροντίσει δυὸ χρόνια πρὶν, στὰ 1817, καὶ εἶχε εἰδοποιήσει τοὺς Παργινοὺς νὰ ἐτοιμαστοῦν ὅσοι θελήσουν πρὶν πατήσῃ ὁ Τοῦρκος νὰ φύγουν καὶ ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ τοὺς πλήρωσε ἀποζημίωση 142.000 λίρες γιὰ τὰ χτήματα καὶ τὴν περιουσίαν ποὺ εἶχαν ἀφήσει, καὶ τοὺς ἐφιλοξένησε στὰ Ἐπτάνησα.

Κι ὅμως **ποτέ** δὲ συχωρέσαμε τοὺς Ἀγγλους, οὔτε τώρα ποὺ λευτερόθηκε πιά ἡ Πάργα, γιὰ τὴν ἀνίερη αὐτὴ παράδοση, οὔτε θὰ τοὺς συχωρέσουμε ποτέ.

«Τοὺς Παργινοὺς πουλήσανε σὰν πρόβατα, σὰ γίδα».

Τὴ 16 τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1914 ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση ἄρχισε νὰ παραδίνει, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Κορυτσά, ὅλη τὴ Βόρεια Ἡπειρο στὸ ἄμορφο καὶ ἄναρχο Ἀλβανικὸ Κράτος.

Τὸ ἐλεύθερο Ἑλληνικὸ Βασίλειο παραδίνει τὴν Κορυτσά, τὴ Μοσχόπολη, τὴν Κολόνια, τὸ Λιασκοβίκι, τὴ Φράσσασαρη, τὴν Πρεμετή, τὴν Κλεισούρα, τὸ Τεπελένι, τὸ Ἀργυρόκαστρο, τὸ Λιμπόχοβο, τὸ Δέλβινο, τὴν Κονίσπολη, τὸ Βουθρωτό, τοὺς Ἅγιους Σαράντα, τὴ Χειμάρρα, κλπ. κλπ. δηλαδὴ **παραδίνει τὴ μισὴ τὴν Ἡπειρο** καὶ τὸ νησι τὸ **Σάωνα** (ποὺ τοῦ ἀνήκει ἀπὸ τὰ 1864), τόπους ἀναγκαιότητας γιὰ τὴν ὑπάρξη τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους, κατοικημένους ἀπὸ ἀγνότατους Ἑλληνες 150.000 τουλάχιστο.

Πῶς ἀναγκάστηκε τὸ Ἑλληνικὸ κράτος νὰ κάνει τέτοια ἀκατανόητη θυσία, τέτοια προσβολὴ στὰ δικαιώματα τῆς Φυλῆς;

Δὲν ὑπάρχει καμιὰ δικαιολογία, καμιὰ ἀνάγκη ποὺ νὰ τὸ ἐσφίξε;

Ὅπως κι ἂν γυρίσουμε τὸ ζήτημα δὲ βλέπουμε καμιὰ ἄλλη αἰτία παρὰ τὴν ἀναντρία, τὴν ἀμάθεια καὶ τὴν ἔλλειψη αὐτοσεβασμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς διπλωματίας.

Ἄς σωπάσουν οἱ ἄκαρδοι καὶ οἱ δειλοὶ! Δὲ φταίει ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ μικρότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μπρὸς στὸν ὄγκο τῆς Εὐρώπης.

Τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος πρέπει νὰ καταλάβει τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀξία του· ὅσο μικρὸ κι ἂν εἶναι μπρὸς τὴν ἐνομένη (;) Εὐρώπη, ὅμως τὸ δίκιο του εἶναι τόσο μεγάλο ποὺ τοῦ γεννάει μέσα του δύναμη ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δύναμη τῶν ἑτῶν καὶ τῶν ἀδιάφορων. Ἀρκεῖ νάχει ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή. Ἡ εὐθύνη τῆς θυσίας ὅλη ἐπιβαρύνει τὴν Ἑλληνικὴ διπλωματία, αὐτὴ ποὺ εἶναι ἀνίκανη νὰ νοιώσει τὸν προορισμὸ καὶ τὴ θέση τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς στὴν Ἀνατολή, αὐτὴ ποὺ οὔτε ἴχνος περηφάνειας, καρδιᾶς, ἐπιτηδεύτητας, ἐπιμονῆς καὶ γνώσης ἔχει μέσῃ της.

Αὐτὰ ἀποδείχνονται ἀπὸ τὰ πράγματα.

Λοιπὸν ἂς προχωρήσουμε παρευθὺς στὰ πράγματα. Ἄς ἰδοῦμε πῶς ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία κατάρφερε νὰ μπεῖ σὲ τέτοια θέση ποὺ νάναγκαστεῖ νὰ δεχτεῖ τέτοια ἀπόφαση τῆς Εὐρώπης, εὐχαριστόντας τὴν.

Ἄς ἰδοῦμε καὶ μὲ τί δουλικὴ εὐπέθεια ἐκτελεῖ τὴν ἀπόφαση τούτη.

Πρῶτα πρῶτα ὅταν πέρσῃ πολιορκούσαμε καὶ παίρναμε τὰ Γιάννινα, ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία δὲ φρόντισε νὰ καταλάβει τὸν Αὐλῶνα καὶ τὸ Μπεράτι καὶ τὴ Νότια Ἀλβανία ὅλη, τουλάχιστο ἴσαμε τὸ Σκούμπη, ἐνῷ μποροῦσε νὰ τὸ κάνει, ἐνῷ εἶχε δικαίωμα καὶ ὑποχρέωση στρατιωτικὴ νὰ τὸ κάνει. Αὐτὴ τὴν ἀπίστευτὴ παράλειψη τὴ δικαιολογεῖ πῶς τάχα ἡ Ἰταλία θὰ μᾶς ἔκανε πόλεμο ἂν προχωρούσαμε. Ψέμα τρισεγγάλο. Γιατὶ ἀφοῦ πρῶτα εἶχε εἰδοποιήσει τῆς Ἰταλίας, αὐτὴ μοναχὴ της, χωρὶς καμιὰ ἑξωτερικὴ πίεση, πῶς ὁ στρατὸς θὰ προχωροῦσε ὡς τὸν Αὐλῶνα, ἡ Ἰταλία **παρακάλεσε** νὰ μὴν τὸν καταλάβει καὶ μόνο αὐτόν. Ὅστε καὶ τότε πάλι τίποτε δὲν ἐμπόδιζε τὴν Ἑλλ. διπλωματία νὰ τὸ κάνει δηλώνοντας τὸ πολὺ πολὺ πῶς δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ κρατήσει τὸν Αὐλῶνα καὶ νὰ καταλάβει καὶ ὅλη τὴν ἐσωτερικὴ χώρα ἕως τὸ Σκούμπη. Μὰ δὲν τόκανε. Τότε φυσικὰ βλέποντας ἡ Ἰταλία πῶς τὴ φοβάται καὶ πῶς τὴν ὑπακούει ἤρε εὐκαιρία καὶ τῆς ἀπαγόρευσε νὰ καταλάβει τὸν Αὐλῶνα, φροβερίζοντας ἴσως πῶς θὰ μᾶς ἔκανε πόλεμο! Ὅπως κι ἂν εἶναι ὅμως δὲ θὰ ἐχτελοῦσε τὴ φοβέρα της γιατί ὅλη ἡ ἄλλη Εὐρώπη θὰ τὴν ἐμπόδιζε, ὅπως ἐμπόδιζε τὴν Αὐστρία νὰ πειράξει τὴ Σερβία ποὺ προχωροῦσε γιὰ τὴν Ἀδριατικὴ, ὅπως ἐμπόδιζε τὴν Αὐστρία νὰ παραλάβει μόνη της τὴ Σκόδρα ἀπὸ τὸ Μαυροβούνιο, ὅπως ἀναγκάζει τώρα τὴν Ἰταλία νὰ φέρῃ τὰ Δωδεκάνησα κλπ. Ἀλλωστε κι ἂν ἔκανε τίποτε κρυφὰ ἡ

Ἰταλία ἐναντίοι μας, θάτρεχαν παρευθὺς κι ὅλες οἱ ἄλλες Δύναμεις καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσουν νὰ παραδώσουμε στὴν Ἀλβανία τὸν Αὐλῶνα θὰ μᾶς ἀναγνώριζαν ὅλες τὶς ἄλλες χτῆσες μας στὴν Ἠπειρο.

Ἡ Σερβικὴ καὶ Μαυροβουνιωτικὴ διπλωματία φέρθηκε πολὺ πρὸ ἔξυλνα καὶ ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴ δική μας. Οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Μαυροβουνιώτες ὑπὸ ταξιν τὰ τρία τέταρτα τῆς καθαντὸ (γεωγραφικὰ καὶ ἐθνολογικὰ) Ἀλβανίας κι ὡς φοβέριζαν ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ἰταλία καὶ ὅλη ἡ ἄλλη Εὐρώπη. Μ' αὐτὴ τὴν ἀντρίκια τους ἐνέργεια κατάφεραν χαρίζοντας τόπους ἄρβανίτικους, πελασγικούς, νὰ κρατήσουν, ὅχι τόπους σλαβικούς, μὰ καθάρους ἄρβανίτικους. δηλαδὴ τὶς περιφέρειες τῆς Πλάβας, τοῦ Ἰπέκ, τῆς Διάκοβας, τῆς Προισρένης, τῆς Δίβρας, καὶ ὅλες τὶς ἄλλες τὶς μιχτὲς τοῦ Κοσσόβου, τῶν Σκοπίων, τῆς Ὀχριδας καὶ τοῦ Νόβι Παζάρ.

Κ' ἐπειδὴ ἡ Εὐρώπη ἤθελε καὶ καλὰ — πιεσμένη ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Αὐστρία — νὰ φτιάξει ὅσο τὸ δυνατό μεγαλιτέρη τὴν Ἀλβανία, ἤρρε τὴν ἀκόλουθη λύση: νὰναγκάσει τὴν Ἑλλ. διπλωματία, πού εἶναι γνωστὴ γιὰ τὴ νομιμοφροσύνη της, νὰ ξεπληρώσει τῆς Ἀλβανίας (Ἰταλοαυστρίας) μὲ μεγαλιτέρους, χίλιες φορὲς πλουσιώτερους καὶ πρὶν πολιτισμένους, μὲ στρατηγικώτερους ἐσωτερικούς καὶ παραλιακοὺς Ἑλληνικούς τόπους, τοὺς ἄρβανίτικους τόπους ποὺ τῆς ἔπαιρναν οἱ Σλαβοὶ. Μ' ἓνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια. Μεγαλόνει ἡ Ἀλβανία εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ γεννιέται διχόνοια ἀσβεστὴ ἀναμεταξὺ στὰ ἀδέρφια, τοὺς Ἀρβανίτες καὶ τοὺς Ἕλληνες, ποὺ ἂν ἐνόσουν ποτὲ τὶς προσπάθειες τους θὰ γίνουν τελειωτικὸ ἐμπόδιο στὴ βουλὴ τῆς Ἰταλοαυστρίας.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ἡ Ἑλλ. διπλωματία ἀντὶ νὰ διατάξει προχώρηση τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ τοῦλάχιστο πρὸς τὸ Μπεράτι, ἀφήνοντας ἐλεύθερο τὸν Αὐλῶνα, ἔξαφνα χωρὶς κανεὶς νὰ τῆς τὸ ζητήσει χάραξε πάνω στὸ χάρτη μιὰ ὀρισμένη γραμμὴ γιὰ σύνορο καὶ δήλωσε στὶς Δύναμεις πὼς δὲ θὰ προχωρήσει πέρα ἀπὸ τὴ γραμμὴ ἐκείνη, ζητώντας νὰ τῆς ἀναγνωρίσουν τὰ μέρη τὰ κάτω ἀπὸ τὴ γραμμὴ αὐτή. Γιατὶ τῆκανε αὐτό; Τὸ ἐξήγησε ἀμέσως μοναχὴ της: Ζητοῦσε, λέει, τόσα μόνο ὅσα ἔχει δικαίωμα νὰ πάρει· δὲ ζητεῖ 10 γιὰ νὰ πάρει, ἵστερα ἀπὸ ἐβραϊκά παζάρια, μόνο 5. Αὐτὴ, λέει, ἀγαπᾷ τὴν εὐκρίνεια. Ἐπομένως, κι ἀντίστροφα, οὐδὲ βῆμα θὰ παραχωρήσει κάτω ἀπὸ τὴ γραμμὴ πὺν ὦρισε.

Τότε ἀναγάλιασε ἡ Ἰταλία κι ἀμέσως τὴ φοβερίζει πάλι καὶ τῆς εἶπε πὼς πρέπει νὰ κάνει σύνορο κοντὰ στὴν Πρέβεζα. Δηλαδὴ μᾶς κατέβαζε πρὶν χαμηλὰ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ Καλαμά πὺν οἱ Μ. Δυ-

νάμεις μᾶς τὴν εἶχαν ἀναγνωρίσει χωρὶς πόλεμο στὴ Συνέδρια τοῦ Βερολίνου τοῦ 1878 καὶ 1880. Βέβαια ἤξερε ἡ Ἰταλία πὼς δὲν ἦταν ποτὲ δυνατό νὰ γίνῃ αὐτὸ πὺν ζητοῦσε, μὰ ζητοῦσε διπλάσια ἀπὸ ὅσα ἤθελε καὶ ἴσα μὲ κείνα πὺν κατείχαμε, γιὰ νὰ κερδίσει ἐπὶ τέλους τὰ μισὰ, ὅσα ἀκριβῶς τῆς χρειάζονται. Ἡξερε καὶ καταδέχονταν νὰ παζαρεύει. Κ' ἔτσι μὲ χίλια παζάρια ἔφτασε στὴν κάβο Στύλο, ἥπου ἀφοῦ σταμάτησε, οὔτε ἑκατοστόμετρο πέρα δὲν παραδέχτηκε νὰ πάρουμε τόπο. Φαίνεται ἦταν πρὶν τιμητικὸ γιὰ τὴν Ἑλλ. διπλωματία νὰ παζαρεύει νὰ τῆς ἀφήσουν λιγώτερα ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα, παρὰ νὰ παζαρεύει γιὰ νὰ φήσει αὐτὴ τὰ περισσευούμενά της.

Ὡς τόσο ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία ἀγαπᾷ τὴν εὐκρίνεια καὶ μιὰ πὺν εἶχε πεῖ πὼς δὲ θὰ ὑποχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὴ γραμμὴ πὺν εἶχε ὀρίσει, θὰ κρατοῦσε τὸ λόγο της, ὡς τὸ τέλος.

Ἡ εὐκρίνεια της ὅμως περιορίστηκε μόνο στὸ νὰ κατέβει ἀπὸ τὸ Σάσωνα καὶ τ' Ἀρκοκεραυνία ἴσαμε τὸν κάβο Στύλο· γιστὶ καὶ πὼς; ὁ Θεὸς τῆς κολακίας, τῆς ραγιαδοσύνης καὶ τῆς δειλίας μόνος ξέρει τὸ μυστήριον. Κι ἀφοῦ ἔγινε ἡ ὑποχώρηση καὶ παραχώρηση τῆς παραλίας κι ἀφοῦ τὴ δέχτηκε ἡ Εὐρώπη, ζήτησε ἡ Ἑλλ. διπλωματία γιὰ βραβεῖο νὰ μᾶς ἀφήσουν τὴν Κοριτσά. Οὔτε νὰ ζητιανέψει δηλαδὴ δὲν εἶχε τὴν τέχνη. Οὔτε τὴν ἐξυπνάδα νὰ καταλάβει πὼς ὅποιος δίνει εἴκοლა τοῦ ζητοῦν καὶ περισσότερα κι οὐδὲ ἓνα εἰχαριστῶ τοῦ λέν. Μὰ τὸ εὐχαριστῶ τὸ εἶπαν οἱ εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες μὲ κολακίες καὶ ἔπαινους γιὰ τὴ μεγαλοφυΐα, τὴ νομιμοφροσύνη καὶ εὐκρίνεια τῆς Ἑλλ. διπλωματίας, γιὰτὶ φροντίζει γιὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην, πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἔτσι κι ἄλλα θὰ τῆς πάρουν.

Ἀκόμη τὰ πράγματα δὲν ἦταν τελειωτικά. Δὲν εἶχαν ὀριστεῖ ἀπὸ τὴ διέθνη ἐπιτροπὴ τὰ σίνορα, καὶ τι μπορούσαμε νὰ κερδίσουμε ἀκόμη. Αἰσιπὸν ἡ Ἑλλ. διπλωματία ἄφησε κι ὀργανώθηκαν στὴν Ἠπειρὸ ἐθελοντικοὶ λόχοι κ' ὀπλίστηκαν καὶ γυμνάστηκαν ὅλοι οἱ Ἠπειρώτες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, τοὺς γέμισε ὑπόσχεσες, τοὺς ἔστειλε τὸ Διάδοχο χειροπιαστὴ ὑπόσχεση, τοὺς ἔκθεσε μὲ κάθε τρόπο στὰ μᾶτια τῶν ἐγδικητικῶν Ἀρβανιτῶν κ.λ. κ.λ.

Ἐφτασε ὅμως ἡ ὥρα καὶ ἡ διέθνη ἐπιτροπὴ τέλειωσε τὸν καθορισμὸ τῶν συνόρων στὴ Φλωρεντία κι ἄρχισε ἡ Εὐρώπη νὰ ὀρίζει προθεσμίες πὺν πρέπει νὰ δειλάσουμε τὸν τόπο.

Τότε τὰ χρειάστηκε ἡ Ἑλλ. διπλωματία καὶ ἄλλαξε πέρα πέρα κατεύθυνση. Προσπάθησε νὰ τὰ μπαλόσει συνδυάζοντας τὸ Ἠπειρώτικο μὲ τὸ νησιωτικὸ ζήτημα. Γιατὶ ἡ λύση τοῦ νησιωτικοῦ ζητήματος εὐκολύνονταν πολὺ μ' αὐτὸ τὸ συνδυασμὸ, δη-

στό χέρι της για να περισώσει και τὸ πιδ παρσμι-
κὸ δικαίωμα ἢ τὴν πιδ ἀσήμαντη, φαινομενικά, ὠ-
φέλεια.

Δὲν μπαίνουμε πιδ βαθειὰ καὶ σὲ περισσότερες
λεπτομέρειες.

Ἐρχόμαστε στὸ πιδ ἀναγκαιο : ρωτοῦμε τί μπο-
ρεῖ ἀκόμη νὰ κάνει ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία για νὰ
σώσει στὴν Ἑπείρο ὅ,τι μπορεῖ ἀκόμη νὰ σωθεῖ,
για νὰ ἀναβάλει τοῦλάχιστο, ὅς εἶναι καὶ για μιὰ
ὥρα, τὴν καταστροφή. Γιατί καὶ μιὰ στιγμή μπορεῖ
νὰ βγεῖ σὲ κέρδος σ' ὅποιον θέλει καὶ ξέρεῖ νὰ τὴν
ἐκμεταλλευτεῖ.

Βλέπουμε τώρα μόνο μέσο για νὰ κερδίσουμε
καιρὸ καὶ μεῖς καὶ οἱ ἐπαναστημένοι Ἑπεί-
ρωτες νὰναβάλλουμε ὅσο τὸ δυνατό τὴν τελειωτι-
κὴ λύση. Τὸ Σύνταγμα ἀπαιτεῖ ὀρισμένες διατύπω-
σες, ἀπαιτεῖ νόμο για νὰ παραχωρηθεῖ σὲ ἄλλο κρά-
τος κ' ἐνὸς μέτρου ἔδαφος ἑλληνικό. Ἄς ὁπλιστεῖ ἡ
Ἑλλ. διπλωματία με τὸ τελευταῖο αὐτὸ ὅπλο.

Καὶ για νὰ κερδίσει καιρὸ ὅς διαλύσει τὴν τω-
ρινὴ Βουλὴ, πού δὲν εἶναι καὶ νόμιμη, γιατί δὲν ἐ-
κλέχτηκε ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ τὸ Σύνταγμα ἀπὸ τὸ ἐκλο-
γικὸ σῶμα πού πρέπει νὰποτελεῖται, ἀπὸ τοὺς ἐκλο-
γεῖς ὅλων τῶν τμημάτων τοῦ Κράτους. Στὴν τωρινὴ
Βουλὴ δὲν ἀντιπροσωπεύεται σχεδὸν τὸ μισὸ τὸ κρά-
τος· οὔτε ἡ Κρήτη, οὔτε τὰ Νησιά, οὔτε ἡ Μακεδο-
νία, οὔτε ἡ Ἑπείρο ἔστειλαν βουλευτὲς στὴ Βουλὴ,
κι ὅς ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο ἔδαφος τῆς ἐπικρα-
τείας.

Ἡ τωρινὴ Βουλὴ εἶναι ἀντισυνταγματικὴ κι αὐτὴ
πού ψηφίζει εἶναι χαρτιά γραμμένα κι ὄχι νόμοι.

Κερδίζοντας καιρὸ με τὴ διάλυση τῆς Βουλῆς καὶ
με νέες ἐκλογὲς μποροῦμε νὰ κερδίσουμε πολλὰ στὴν
Ἑπείρο, γιατί οὔτε ἡ Ἀλβανία εἶναι τὸ παράδειγ-
μα τοῦ ὀργανομένου κράτους, οὔτε ἡ Εὐρωπαϊκὴ
συμφωνία εἶναι χωρὶς παραφωνίες.

Αὐτὴ τὴν ἀνῶμαλη κατάστασι καὶ τὴν ἀσυμφω-
νία τὴν αὔξησαν οἱ Ἑπείρωτες με τὴν παληκαριὰ
καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά τους. Ἡ Εὐρώπη
για νὰποχτήσῃ τὴν ἡσυχία της, πού ἐμεῖς οἱ Ἕλλη-
νες τὴν ταράζουμε τώρα, θὰ μᾶς κάνουν μερικὲς
παραχώρησες, πού δὲ θὰ τὶς ἔκαναν ἄλλιως.

Ἐμεῖς κματοῦμε τὴ σπίθα πού μπορεῖ νὰ πέσει
στὸ μαπαροῦτι. Κι ὅσο μικροὶ κι ἂν εἴμαστε δὲν εἶναι
δύσκολο νὰ φοβερίζουμε τὸν κόσμο με τὴ σπίθα αὐτὴ.

Τί θὰ ἔκανε ἡ Εὐρώπη για νὰ μᾶς ἀναγκάσει
νὰ ἡσυχάσουμε ; Νὰ στείλῃ δέσπο στρατὸ στὴ Βό-
ρεια Ἑπείρο ; Πράγμα ἀδύνατο, μὰ κι ἂν ἐγινό-
ταν κι αὐτὸ κέρδος για μᾶς. Γιατί ὁ σκοπὸς μας για
τὴν ὥρα εἶναι με κάθε τρόπο νὰ μείνῃ ἐξέκρη
ἀπὸ τὴν Ἀλβανία καὶ ἐνέργεια χωριστὴ ἀπὸ τὴν Ἰ-

ταλία καὶ τὴν Αὐστρία νὰ γίνονται πάλι θὰ κατα-
τοῦσε σὲ Εὐρωπαϊκὴ ἐπέμβαση ἐνοπλὴ καὶ δέσπο
κατοχή.

Αὐτὸ ὅς κάνει ἡ Ἑλλ. διπλωματία τώρα για νὰ
μπαλόσει κάπως τὰ προηγούμενα λάθια της.

Μὰ ἀντὶ νὰ ἀγωνίζεται ναῦρει τὸν τρόπο νὰ
σώσει ὅς εἶναι καὶ ἓνα τετραγωνικὸ μέτρο ἀπὸ τὰ
μέρη πού παραχωροῦμε, προσπαθεῖ νὰ πείσει τοὺς
ἐπαναστάτες, νὰ τοὺς πιέσει καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσει
νὰ ὑποταχτοῦν· τοὺς λέει πὼς με «ὀδὴν ψυχῆς»
ἀναγκάζεται νὰ τὸ κάνει, πὼς «τὰ γενικά ἐθνικά
συμφέροντα» ἀπαιτοῦν τὴ θυσία αὐτὴ. Μ' αὐτὰ τὰ
λόγια δηλαδὴ προσπαθεῖ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὰ ἀγνό-
τερα αἰσθήματα τῶν Ἑπείρωτων. Ἀφοῦ δηλαδὴ
τοὺς γέλασε, τοὺς ἔκθεσε καὶ τοὺς ἀφῆκε στὴν τύχη
τους, τώρα στὸ τέλος καὶ τοὺς κοροϊδεύει.

Γιατί δὲ βλέπουμε τί φοβερώτερο μπορεῖ νὰ πά-
θει ὁ Ἑλληνισμὸς παρὰ νὰ κόβουμε μόνον μας οἱ
Ἕλληνες τὰ μέλη τοῦ κορμιοῦ μας καὶ νὰ τὰ πετοῦ-
με μακριὰ μας νὰ χαθοῦν.

**Ὅπου κι εἶναι τὸ κράτος ἀδυνατεῖ ἢ ἀρνεῖ-
ται νὰ υπερασπίσῃ τὸ ἔθνος, τὸ ἔθνος ἔχει ὑπο-
χρέωση, ἂν θέλῃ νὰ ζήσει, νὰναλαβαίνει μόνο
τοῦ τὴν ἀμυνά του.**

Θὰ εἶναι ἀτιμία κολλημένη πάνω στὸ μέτωπο
τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἂν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὀργα-
νομένο κράτος, δὲ βοηθήσῃ με ὅ,τι μέσο ἔχει, με
ὅ,τι ὅπλο διαθέτει, τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλληνικῆς φυ-
λῆς, ὅπουδήποτε κι ἂν ἀγωνίζεται ἐνάντια στοὺς
ἐχθρούς της.

Ὁ ἡθικὸς ἀκρωτηριασμὸς πού μαζί με τὸν ὕλι-
κὸ ἔκανε τὸ κράτος στὸν ἑαυτὸ του δὲν πρέπει νὰ ἐ-
πιβαρύνῃ τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος.

Οἱ Ἕλληνες πρέπει πάντα νὰ δείχνουν πὼς ξε-
ρουν νὰ φυλάγουν τὸν ἐθνικὸ τους χαραχτήρα, τὰ
ἐθνικά δικαιώματά τους, τὴν ἐθνικὴ, ψυχικὴ καὶ ἡ-
θικὴ κληρονομία, τοὺς ἐθνικοὺς σκοποὺς, τὴν ἐθني-
κὴ αὐθυπαρξία.

Ἄλλιως ἡ ἀτιμία, πού βαραίνει πάνω σὲ κεί-
νους πού παράδωσαν τὴν Πάργα, πολὺ βαρύτερη θὰ
πέσει ὅλη πάνω σὲ μᾶς τοὺς ἴδιους.

TAPKINIOS

«ΚΡΟΝΙΟΝ»
ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΟ
(Ὀδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

Τὰ φτηνότερα καὶ διαλεχτότερα ἀρώματα. Κολώνια
λουτζας καὶ λεμονιοῦ, εἰδικὴ για ἐντριβὲς καὶ λουτρὰ.
Ἰδιαίτερο τμήμα για τίς κυρίες. Ξύρισμα καθημερὸν 5 dr.
τὸ μῆνυ